

podle exekučního řádu. Exekuce by se tedy pravděpodobně vykonala podle § 353 anebo § 354 ex. ř. V prvním případě (§ 353 ex. ř.) je možno, že dědici požádají o zmocnění soudu, aby si směli uzávěrku dáti poříditi na útraty firmy P. a F., a dále, že požádají, aby bylo řečené firmě uloženo, aby útraty ty napřed zaplatila, a usnesení takové bylo by vykonatelné na jmění jmenované firmy. Tím by vznikl právní stav, který jest v zásadním rozporu s ustanovením § 114 nesp. pat., podle něhož má náklady na zřízení soupisu zpravidla hraditi pozůstalostní podstata. Z toho plyne, že napadeným usnesením, které má pro pořízení a předložení bilance býti exekučním titulem (§ 1 č. 6 ex. ř. obdobně), není jasně vymezen ani rozsah ani způsob povinného plnění, ačkoliv § 7 ex. ř., jehož jest v projednávané věci užití obdobně, stanoví, že exekuce může býti povolena jen tehdy, když také právě uvedené náležitosti jsou v něm uvedeny. Při tom se zdůrazňuje, že nejde nyní o rozhodnutí v otázce nákladů řízení nebo znalečného, v kteréžto otázce by byl dovolací rekurs podle výslovného ustanovení § 46, odst. 1, druhé věty zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. vyloučen. Vpravdě vytýkají tu stěžovatelé nezákonnost, poněvadž napadené usnesení, které se má státi vykonatelné, neobsahuje všechny náležitosti předepsané § 7 ex. ř., a že se tudíž přiči jasnému a nepochybnému znění zákona, jehož jednak bylo, jednak mělo býti v souzené věci užito (čl. V, č. 1 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.). Jak bylo shora vyloženo, je tato výtka nezákonnosti oprávněna, a bylo proto dovolacímu rekursu, který jest po té stránce odůvodněn, vyhověti a usnésti se, jak se stalo (§ 43, odst. 3, a § 46, odst. 3, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.).

Na prvním soudě bude, aby vyslechl dědice o tom, co k odstranění této nezákonnosti a tudíž k doplnění napadeného usnesení v naznačených směrech navrhují, aby je však zároveň upozornil, že podali dědické přihlášky bezvýminečně, že mají proto seznati místo přísahy způsobem uvedeným v § 114 nesp. pat. pozůstalostní jmění, že tudíž likvidační bilance není vůbec zapotřebí, a aby se jich dotázal, zda za tohoto stavu trvají na svých návrzích, a aby pak znovu rozhodl.

Čís. 17279.

Kdo pro vlastní právní a hospodářský zájem dal státnímu pozemkovému úřadu podnět k tomu, aby dal určité osobě výpověď z hospodaření podle § 12 náhr. zák. č. 329/1920 Sb. z. a n. ve znění zák. č. 220/1922 Sb. z. a n., neodpovídá vypověděnému za škodu výpovědí vzniklou.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1938, Rv I 265/38.)

Státní pozemkový úřad směnil podle § 24 příděl. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. s k. děkanstvím zabraný statek P., náležející F. z L., s nezabraným statkem tohoto děkanství R. a odevzdal mu jej dne 19. listopadu 1923 do držby a užívání. V pozemkových knihách nebyla uvedena

směna do dne vynesení rozsudku v první stolici provedena. Pachtovní smlouvou ze dne 12. října 1923 propachtovalo pak k. děkanství statek P. Viktoru W. na dobu 18 let a odevzdalo mu jej do užívání. Pachtovní smlouva byla potom pozměněna novou dohodou ze dne 15. února 1926. V červnu 1927 dalo k. děkanství pachtýři Viktoru W. z tohoto pachtu soudní výpověď, která byla na námitky W-ovy rozsudkem ze dne 2. listopadu 1927, C 293/27-6 zrušena nikoli z důvodů věcných, nýbrž proto, že pachtovní smlouva nebyla schválena arcibiskupskou konsistoří a že tudíž nebylo přípustné vypovězení řízení podle §§ 560 a 576 c. ř. s. pro nedostatek platného pachtovního poměru. Dne 6. září 1928 podalo k. děkanství na pachtýře Viktora W. žalobu na vyklizení a odevzdání pachtovaného zbytkového statku, spor ten byl ponechán dne 19. ledna 1929 v klidu, ježto mezi stranami došlo dne 18. ledna 1929 k mimo-soudní dohodě, podle níž byla doba pachtu zkrácena na 12 let a pachtovné sníženo. Dne 24. června 1930 dalo děkanství jmenovanému pachtýři z pachtu onoho statku znovu výpověď, která byla na jeho námitky rozsudkem ze dne 19. června 1931, č. j. C 454/30-18 zrušena, opět jen z formálních důvodů, že totiž pachtovní smlouva ani dohoda ze dne 18. ledna 1929 nebyla arcibiskupskou konsistoří řádně schválena, je neplatná a výpovědní řízení podle § 560 a 576 c. ř. s. nepřípustné. Na to dne 27. června 1933 dal státní pozemkový úřad Viktoru W. u okresního soudu Č. podle § 12 náhradového zák. č. 329/1920 Sb. z. a n. ve znění zák. č. 220/1922 Sb. z. a n. výpověď z hospodaření na statku P., výpověď ta byla usnesením ze dne 28. června 1933 povolena a usnesení to na rekurs Viktora W. bylo rekursním soudem potvrzeno. Na základě tohoto usnesení podal pak státní pozemkový úřad u okresního soudu v Č. proti Viktoru W. dne 19. února 1934 návrh na exekuci vyklizovací, jemuž bylo vyhověno a vyklizení to bylo dne 23. května 1934 provedeno. Tvrdě, že státní pozemkový úřad nebylo oprávněn dáti Viktoru W. podle § 12 náhr. zákona výpověď z hospodaření na směněném již a tudíž svobodném statku p-ském, že výpověď ta byla protizákonná a že státní pozemkový úřad učinil tak z podnětu žalovaného k. děkanství a spolužalovaného děkana Jana Ř. a že proto oba žalovaní jsou povinni nahraditi žalobci solidárně škodu, kterou Viktor W. v zažalované části předčasným zrušením pachtu utrpěl, domáhá se žalobce jako postupník Viktora W. na žalovaných zaplacení 542.280 Kč s přísl. Žalobní nárok neuznaly soudy všech tří stolic důvodem po právu, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů :

Žalobní nárok je opřen jedině o důvod náhrady škody. Že státní pozemkový úřad zakročil proti Viktoru W. výpovědí podle § 12 náhrad. zák. a dal jej vykliditi na podnět žalovaných, neměl odvolací soud za zjištěno, a odvolatel toto zjištění ani nenapadal. Důsledkem toho není tu žádného podkladu pro domnělé zavinění žalovaného děkanství a Jana Ř. Než i kdyby se byli žalovaní ucházeli u státního pozemkového úřadu o to, aby dal Viktoru W. výpověď z hospodaření podle § 12 náhr.

zák., jednal přece státní pozemkový úřad samostatně, z vlastního rozhodování a z vlastní vůle a nemohou proto za jeho jednání odpovídati žalovaní. Pro důvod k náhradě škody podle § 1295, odst. 2, obč. zák. nepřednesl žalobce potřebný skutkový podklad a ani z výsledků průvodního řízení nelze na něj usuzovati, naopak se z něho podává, že oba žalovaní měli právní a hospodářský zájem na tom, aby Viktor W. statek p-ský opustil, a nelze proto mluvit u nich o šikáně ve smyslu § 1295, odst. 2, obč. zák. (Klang, Kom. k § 1295, str. 43).

Ježto již za toho stavu se žaloba jeví neodůvodněnou nebylo třeba prováděti důkazy o tom, zdali Viktor W. porušoval pachtovní smlouvu, nebo ne.

Čís. 17280.

Vlastníku nemovitosti přísluší dispoice pořadím zástavního práva ve smyslu § 38, III, dílčí novely k obč. zák. nehledíc na to, zda jde o smluvní nebo exekuční zástavní právo.

Taková dispoice je účinná vůči vymáhajícímu věřiteli po poznámce dražebního řízení.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1938, Rv II 740/38.)

Srov. rozh. č. 16610 Sb. n. s.

V exekuční věci E 2874/36 byly při vnucené dražbě vedené proti Isidoru W. pravoplatně přiklepnuty Irmě W. za nejvyšší podání 60.160 K nemovitosti zapsané ve vložce č. kat. 129 kat. území U., na nichž jest pod C 13 knihovně zajištěné zástavní právo pro pohledávku žalující firmy 63.000 K. Pod C 9 vázlo na téže nemovitosti zástavní právo pro vykonatelnou pohledávku Čs. státu v částce 64.042 K 10 h s přísl., zajištěnou podle výkazu nedoplatků berního úřadu v U. ze dne 27. června 1925 na daně domovní za roky 1922 až 1924 a na dani z příjmu za tutéž dobu 30.740 K 90 h. Dne 12. listopadu 1936 bylo v téže vložce pod C 24 podle dlužního úpisu ze dne 11. listopadu 1936 vloženo zástavní právo pro pohledávku žalované spořitelny města U. 55.000 K s 6% úroky a vedlejšími závazky do výše 8.000 K a v pořadí a do výše vykonatelné pohledávky Čs. státu 64.042 K 10 h s přísl. pod C 9 s omezením, že nabude účinnosti, bude-li do jednoho roku po povolení tohoto vkladu vložena výmaz zástavního práva pod položkou C 9 váznoucího ve prospěch Čs. státu. Pod pol. C 26 byl vložena výmaz zástavního práva pro pohledávání Čs. státu 64.042 K 10 h s přísl., pod C 9 a pod pol. 27 poznamenáno, že vkladem tohoto výmazu nabylo účinnosti zástavní právo pro pohledávku spořitelny města U. 55.000 K s přísl. pod C 24 v pořadí vymazaného zástavního práva pod pol. C 9 vloženo. Při rozvrhovém roku konaném dne 11. června 1937 v uvedené exekuční věci přihlásila žalovaná svoji pohledávku částkou 55.000 K s přísl., žádajíc příkázání této pohledávky v pořadí vymazané pohledávky Čs. státu